SILTALA KEVÄT 2013

SISÄLLYS

Touko Siltala 1

César Aira
AAVEET/KIRJALLISUUSKONFERENSSI 2

Davide Enia
MAAN PÄÄLLÄ 4

Tua Forsström
LOKAKUUN ILTANA SOUDIN JÄRVELLE 6

Antti Leikas
HUOPAAMINEN 8

Katja Lindroos
MOMO 18
Koti elementissään

Leena Liukkonen
VENÄLÄISET TULEVAT! 20
Mitä me heistä luulemme ja tiedämme

David van Reybrouck
KONGO 22

Inka Nousiainen
KIRKKAAT PÄIVÄ JA ILTA 10

Ljudmila Ulitskaja
ILOISET HAUTAJAISET 12

Jonathan Franzen
YKSIN JA KAUKANA 14

Milan Kundera
ESIRIPPU 16

KUVIA MATKAN VARRELTA 24

POKKARIT 26

UUTISIA, PALKINTOJA 26

SAATAVANA MYÖS 27

Etu- ja takakannen kuvat: Florencia Quesada
Kannen taulut: taiteilija Hannu Korhonen / taulujen tekstit: Kari Hotakainen

”SILTALA GOES LATIN”

Muistiinmerkintöjä Frankfurtin kirjamessuilta 2012

TIISTAI 9.10.
Aamuhämärissä lentoasemalla vuorolle AY 821 ilmoittautuu merkittävä kohortti suomalaisia kustantajia. Otavan Minna Castrén piilottelee scouttiraporttejaan silmiltäni. Koneessa vierustoverini, businesslookiin sonnustautunut nainen, lukee *Fifty Shades of Grayta*.

Iltapäivällä messuosastoa pystyttämässä. Mainio kustantaja-allianssimme on jälleen koossa: argentiinalainen Adriana Hidalgo, espanjalainen minúscula, italialainen nottetempo ja ranskalainen Viviane Hamy. Arvioimme että osastomme on messujen kansainvälisin ja tyylikkäin, varsinkin kun puuttuvat spottivalot ja tuolit on saatu hankituksi, julisteet kiinnitetty seinille ja kirjat aseteltu hyllyille.

KESKIVIIKKO 10.10.
Aki Ollikaisen esikoisromaani *Nälkävuosi*, jonka kappaleilla olemme oman osastomme koristelleet, herättää intensiivistä huomiota. Ensin ihastellaan kirjan graafista suunnittelua (Elina Warsta), sitten kiinnostutaan sisällöstä. ”*Can you please send me the pdf.*”

Bonnier kutsuu vastaanotolleen hotelli Hessischer Hofin komeisiin juhlatiloihin. Riuskat tarjoilijat pitävät kiitettävästi huolta siitä, että rasittunut messuväki saa virvokkeita. Yksi emännistä, WSOY:n kustannusjohtaja Leena Majander-Reenpää, moittii minua siitä, että olen unohtanut onnitella veljeäni Aleksia hänen syntymäpäivänään. Pahoittelen tapahtunutta ja siteeraan James Joycea: ”*A brother is as easy to forget as an umbrella*.”

TORSTAI 11.10.
Osastollamme vierailee ranskalaisen Livres Hebdo -lehden toimittajakaksikko haastattelemassa ”tätä itsenäisten kustantajien traditiota jatkavaa verkostoa”, niin kuin lehti sitten kirjoittaa. Innostuneet journalistit jäävät vielä vastaanotollemme, johon saamme runsaslukuisen, puheliaan ja iloisen vierasjoukon. ”*Siltala goes Latin!*” ihastelee Peter McGuigan, amerikkalainen agentti, joka määrätietoisesti taivuttelee skeptikkoja uskomaan eroottisen kirjallisuuden vetovoimaan.

PERJANTAI 12.10.
Ujo 27-vuotias nainen istuu kirjavan kustantajajoukon keskellä L’Unico-ravintolan illallispöydässä. Hän on pöydän ja oikeastaan koko messujen kuningatar, sillä Frankfurtin teemamaana on tällä kertaa Uusi-Seelanti. Hän on Eleanor Catton, kirjailija jonka huikea esikoisteos *Harjoitukset* toi uusiseelantilaisen kirjallisuuden maailmankartalle – ja Suomeen. Uusi romaani on valmistumassa ja keskustelu sen teemoista jatkuu pöydän ääressä puoleenyöhön.

LAUANTAI 13.10.
Suurenmoinen *wrap-up*-iltapäivä osastollamme. Iloinen seurue vertailee muistiinpanoja, väittelee kirjoista, jakaa vinkkejä, puntaroi viikolla kuultua. Juuri samanlaisessa spontaanissa mutta intensiivisessä sorinassa saimme viime vuonna ehdottoman tärkeän vinkin unkarilaiselta kollegalta: sisilialaisen kirjailija-näyttelijän Davide Enian *Maan päällä* -esikoisromaani on parasta Italiassa juuri nyt. Enian vaikuttava kirja ilmestyy Siltalalta Leena Taavitsainen-Petäjän suomennoksena maaliskuussa 2013.

SUNNUNTAI 14.10.
Paluulennolla Helsinkiin vierustoverini, kaksikymmenvuotias nainen lukee *Fifty Shades of Greyta*.

Touko Siltala

CÉSAR AIRA

Aaveet / Kirjallisuuskonferenssi

”Kun olet aloittanut Airan lukemisen, et voi enää lopettaa.”

– ROBERTO BOLAÑO

Aaveet kuvaa chileläisen siirtotyöläisperheen uudenvuodenviettoa Buenos Airesin keskikesän kuumuudessa. Perhe asuu väliaikaisesti rakennustyömaalla, vielä keskeneräisessä loistokerrostalossa.

Rakennustyöläisten, heidän vaimojensa ja lapsiensa lisäksi työmaalla majailee huoleton joukko aaveita, jotka näyttäytyvät chileläisille alastomien miesten hahmoissa. Muille ihmisille aaveet ovat yhtä näkymättömiä kuin siirtotyöläiset itse.

Aaveiden läsnäolo herättää 14-vuotiaan Patrin uteliaisuuden ja vielä viattoman intohimon; hän lähestyy yhtä aaveista ja pian hänet kutsutaan aivan toisenlaisiin uudenvuodenjuhliin. Ilman tunnontuskia Patri jättää perheensä ja siirtyy lopullisesti toiselle eksistenssin tasolle.

Aaveissa on tumma, kohtalokas tunnelma. Arvoitukselliselta tavalla se kyseenalaistaa romaanin tarinaa ympäröivän reaalimaailman.

Kirjallisuuskonferenssin päähenkilö on kirjallisuuskonferenssiin osallistuva kääntäjä ja ”hullu tiedemies”, jonka pyrkimyksenä on – ei vähempi kuin maailmanvalloitus. Sen hän aikoo toteuttaa kloonaamalla meksikolaisen kirjailijaneron Carlos Fuentesin. Tehtävään hän on kouluttanut ampiaisen, jonka on määrä puraista Carlos Fuentesia ja tuoda palanen tämän ihoa toimeksiantajalleen DNA:n kloonaamista ja monistamista varten. Ampiainen saa tehtävänsä suoritettua, mutta kun tiedemies asettaa saaliin kehittelemäänsä kloonauskoneeseen, tapahtuu aivan odottamaton käänne.

Kirjallisuuskonferenssissa Aira on kurittomimmillaan. Romaani ällistyttää ja provosoi. Pitäisikö tätä lukea vakavalla naamalla? Helposti se ei ainakaan onnistu.

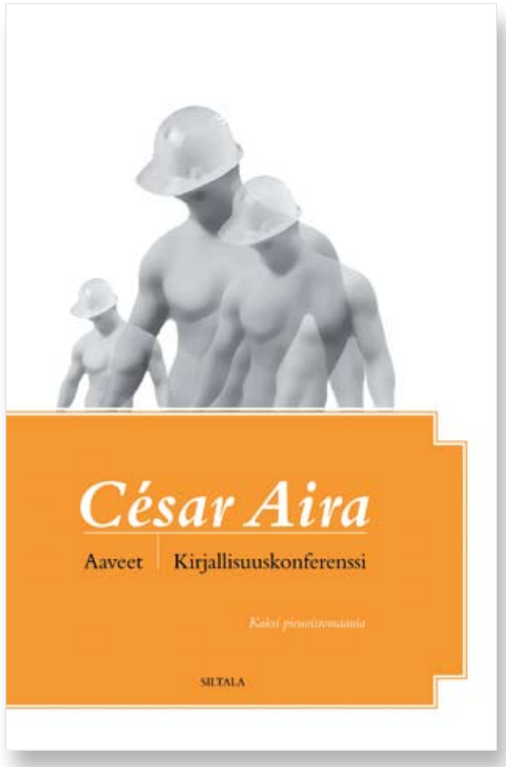

Alkuteos: *Los Fantasmas / El congreso de literatura*
Suomentanut Anu Partanen
ISBN 978-952-234-099-3 • KL 84.2
Graafinen suunnittelu Marja-Leena Muukka
Sid. • 200 sivua
Ilmestyy huhtikuussa

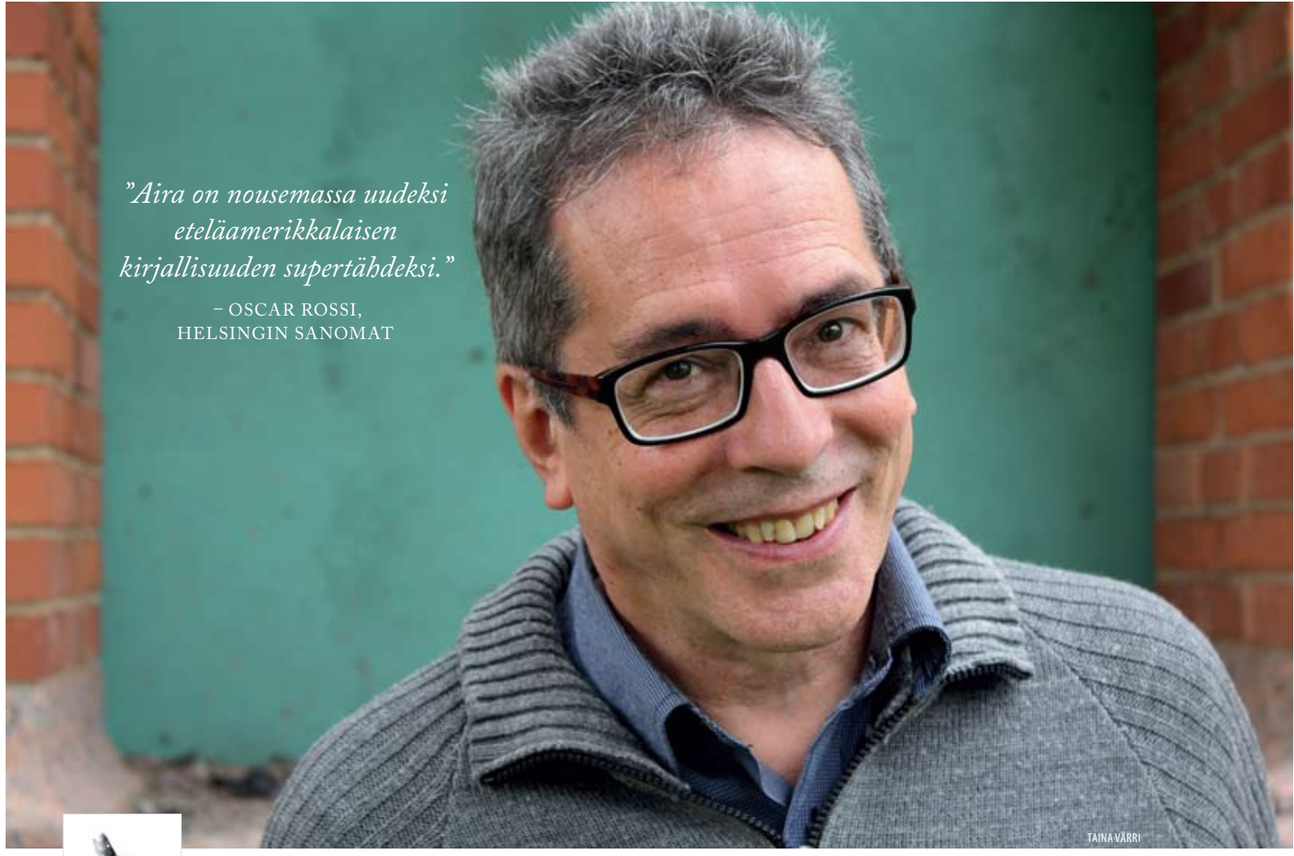

”Aira on nousemassa uudeksi eteläamerikkalaisen kirjallisuuden supertähdeksi.”

– OSCAR ROSSI, HELSINGIN SANOMAT

César Airan ensimmäisestä suomennetusta kahden romaanin niteestä *Varamo/Maisemamaalari* sanottiin muun muassa seuraavaa:

”Nyt ensi kertaa suomennettua César Airaa hahmottaessa on aiheellista palata juuri [Jorge Luis] Borgesiin. Kumpaakin yhdistää korkeatasoinen älyllisyys ja kerronnallisten rakennelmien monimutkaisuus.”

– OSCAR ROSSI, HELSINGIN SANOMAT

”Sanon harvoin näin, mutta sekä Varamo *että* Maisemamaalari *on välttämätöntä lukea monta kertaa. Paneutuminen kannattaa.”*

– VILLE HÄNNINEN, PARNASSO

”Tekstejä yhdistää taiturimainen tyyli, moniulotteinen yllätyksellisyys ja paradokseja luotaava älyllisyys.”

– JUHANI RUOTSALO, DEMARI

”Etelä-Amerikan proosan seuraavaksi supertähdeksi ennusteltu César Aira kynäilee outoja, älyllisiä kertomuksia, jotka ovat nyrjähtäneitä osin samaan tapaan kuin Nikolai Gogolin parhaat tarinat.”

– PERTTI MATTILA, STT

Vuonna 1949 lähellä Buenos Airesia syntynyt CÉSAR AIRA on tuottelias kirjailija. Vuodesta 1975 alkaen hän on julkaissut yhteensä seitsemisenkymmentä pienoisromaania ja esseeteosta. Nobel-veikkailuissa jo muutaman vuoden ajan vahvasti esillä ollut Aira tunnetaan metafysiikkaa, realismia, pulp fictionia ja dadaismia yhdistelevästä tyylistään.

”Maisemamaalarin *dokumentaarinen tyyli ja taidepohdinnat tuovat mieleen W. G. Sebaldin romaanit. Aira on kuitenkin Sebaldia huomattavasti huimapäisempi kokeilija ja improvisoija, jota eivät genret ja tyylit määräile tippaakaan.”*

– RAIJA HAKALA, POHJOLAN SANOMAT

”Nautin suuresti tämän teosparin lukemisesta, kahdesta näin erilaisesta esimerkistä Airan persoonallisesta kirjoitustaiteesta: Airan hieno mielikuvitus kykenee taivuttamaan tosiasioita ja nyrjähdyttämään realismin uudeksi lähestymistavaksi, jossa lukijakin päätyy osaksi peliä tai leikkiä.”

– SINIKKA VUOLA, KIILTOMATO.NET

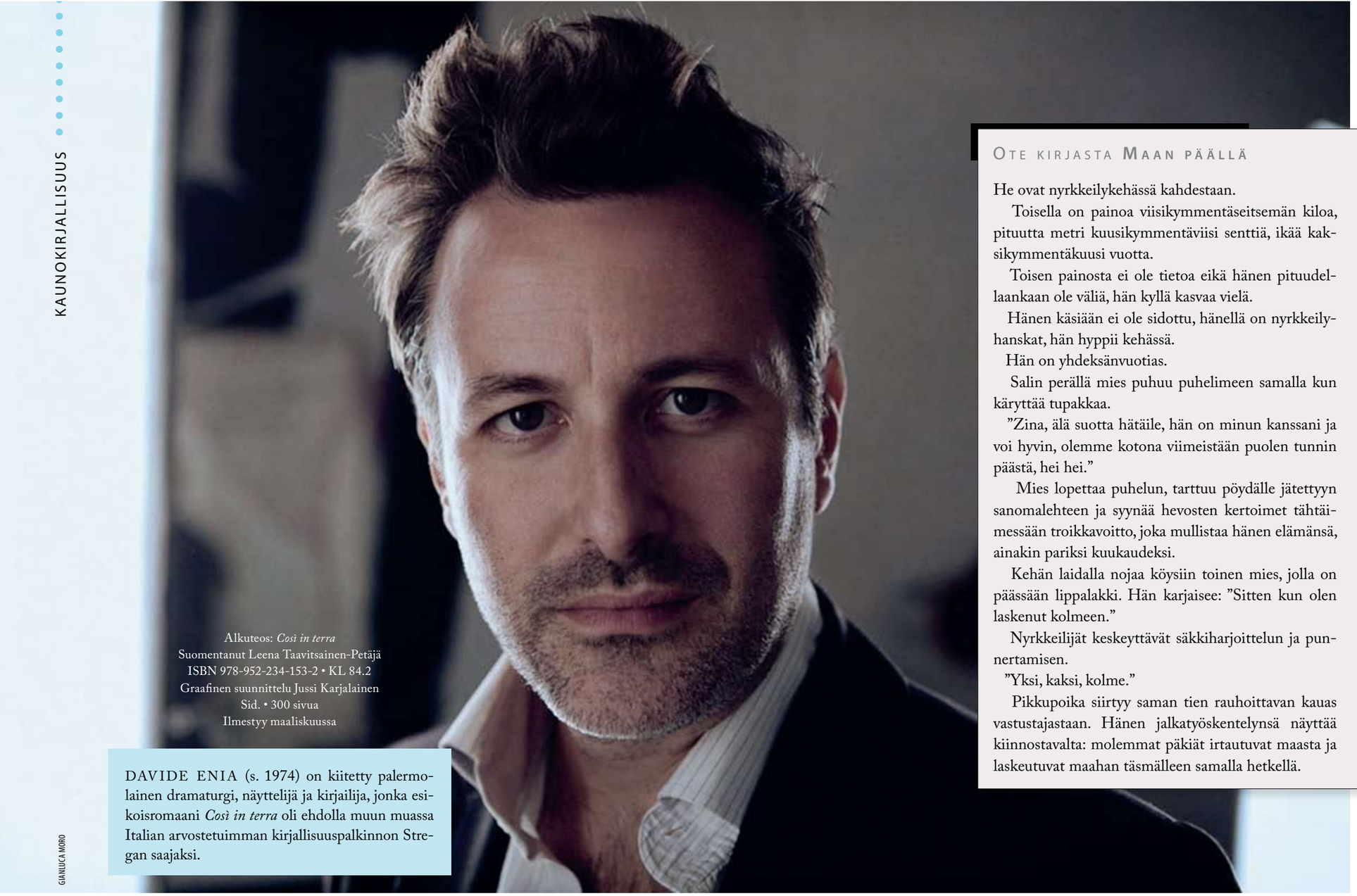

GIANLUCA MORO

Alkuteos: *Così in terra*
Suomentanut Leena Taavitsainen-Petäjä
ISBN 978-952-234-153-2 • KL 84.2
Graafinen suunnittelu Jussi Karjalainen
Sid. • 300 sivua
Ilmestyy maaliskuussa

DAVIDE ENIA (s. 1974) on kiitetty palermolainen dramaturgi, näyttelijä ja kirjailija, jonka esikoisromaani *Così in terra* oli ehdolla muun muassa Italian arvostetuimman kirjallisuuspalkinnon Stregan saajaksi.

Ote kirjasta Maan päällä

He ovat nyrkkeilykehässä kahdestaan.

Toisella on painoa viisikymmentäseitsemän kiloa, pituutta metri kuusikymmentäviisi senttiä, ikää kaksikymmentäkuusi vuotta.

Toisen painosta ei ole tietoa eikä hänen pituudellaankaan ole väliä, hän kyllä kasvaa vielä.

Hänen käsiään ei ole sidottu, hänellä on nyrkkeilyhanskat, hän hyppii kehässä.

Hän on yhdeksänvuotias.

Salin perällä mies puhuu puhelimeen samalla kun käryttää tupakkaa.

”Zina, älä suotta hätäile, hän on minun kanssani ja voi hyvin, olemme kotona viimeistään puolen tunnin päästä, hei hei.”

Mies lopettaa puhelun, tarttuu pöydälle jätettyyn sanomalehteen ja syynää hevosten kertoimet tähtäimessään troikkavoitto, joka mullistaa hänen elämänsä, ainakin pariksi kuukaudeksi.

Kehän laidalla nojaa köysiin toinen mies, jolla on päässään lippalakki. Hän karjaisee: ”Sitten kun olen laskenut kolmeen.”

Nyrkkeilijät keskeyttävät säkkiharjoittelun ja punnertamisen.

”Yksi, kaksi, kolme.”

Pikkupoika siirtyy saman tien rauhoittavan kauas vastustajastaan. Hänen jalkatyöskentelynsä näyttää kiinnostavalta: molemmat päkiät irtautuvat maasta ja laskeutuvat maahan täsmälleen samalla hetkellä.

Salin perällä tupakoiva mies läimäisee kämmenselän sanomalehden päälle.

”Tripla, perkele: Asansol, Regolo, Mastino III, se on siinä.”

Hän repäisee sivun, työntää sen taskuunsa ja astuu lähemmäs kehää.

Kaksikymmentäkuusivuotiaan nyrkkeilijän nimi on Carlo. Hän on keskittynyt: hänellä on korkea suojaus, jalat ovat koukussa, silmät tapittavat vastustajaa.

Pikkupoika tekee harhautusliikkeen oikealle ja hypähtää sitten odottamatta vasemmalle. Hän ei tiedosta omia liikkeitään, hän vain liikkuu ja sillä siisti. Carlo säilyttää puolustusaseman. Hän on kiinni, kuin kirkonportti yöllä. Heti kun hän koskettaa taas maata, poikanen antaa vasemman hanskan nousta. Carlo torjuu iskun oikealla kyynärpäällä. Lippalakkipäinen mies kehän laidalla on huutamaisillaan jotakin, mutta käsky juuttuu hänen kurkkuunsa: poika on äkkiarvaamatta tuplannut iskun.

Vasemmalla hän hipaisee Carlon kasvoja.

Hän yritti.

Hän ei onnistunut.

Tupakoiva mies käskee viilipyttynä: ”Hakkaa se.”

Kirkonportti avautuu.

Carlo vapauttaa suoran, joka osuu keskelle pojan poskea ja lyö tämän kanveesiin.

• • •

DAVIDE ENIA

Maan päällä

Sisilialaisperheen poika kiipeää nyrkkeilykehään ensimmäistä kertaa yhdeksänvuotiaana. Palermon rähjäisillä ja väkivaltaisilla kujilla varttuneeseen poikaan kohdistuvat suuret odotukset; jonakin päivänä hänen olisi voitettava kansallinen mestaruus – saavutus johon hänen isänsä ja setänsä eivät koskaan yltäneet.

Davide Enian esikoisromaani *Maan päällä* kertoo taidokkaasti ja vaikuttavasti nyrkkeilyn säälimättömästä maailmasta ja yksityisten ihmisten kipeistä muistoista. Perhetarinaa kehystää Italian historia toisen maailmansodan ajoista vuoteen 1992, jolloin Palermossa käytiin kohtalokasta taistelua mafiaa vastaan ja kymmeniä vuosia aiemmin koetun sodan arvet tuskallisesti aukesivat.

Maan päällä on täynnä repiviä tunteita ja pistämätöntä komiikkaa. Enian kerronnassa kolmen sukupolven kokemat tragediat ja epäonnistumiset sulautuvat sodanjälkeisen Italian täyttymättömiin unelmiin. Raivokas, eeppinen ja katkeransuloinen romaani on ainutlaatuinen kuvaus sisilialaisuudesta. Samalla se maalaa suurenmoisen muotokuvan ironian ja väkivallan täyttämästä maailmasta.

”Siitä on kauan kun romaani on iskenyt minuun tällaisella voimalla. Lukemista oli pakko jatkaa keskeytyksettä aina ensimmäisistä hienoista riveistä unohtumattomaan loppuun saakka. Tällaisten kirjailijoiden löytäminen on yksi niistä syistä, joiden takia rakastan työtäni. Maan päällä –romaanissa kaikki on vaikuttavaa: henkilöhahmot, juoni ja kirjoitustyyli. Enia on harvinaislaatuinen kirjailija, hänellä on kyky yhtä aikaa uudistaa kieltä ja rakentaa suurenmoisen hengen omaava tarina.”

– MARÍA FASCE FERRI, MAAN PÄÄLLÄ -ROMAANIN ESPANJALAINEN KUSTANTAJA

TUA FORSSTRÖM

Lokakuun iltana soudin järvelle

Alkuteos: *En kväll i oktober rodde jag ut på sjön*
Suomentanut Caj Westerberg
ISBN 978-952-234-158-7 • KL 82.2
Nid. • 50 sivua
Ilmestyy toukokuussa

MAO LINDHOLM

Ote kirjasta Lokakuun iltana soudin järvelle

Jag föll genom papperen lagda åt sidan
Jag kom till ett ställe där jag skulle stanna
i fyra nätter
men jag stannade i fyra år
Nån sade: ni har vållat kommunen
betydande utgifter
Jag sade: det här är min situation
En liten modig katt kom till min undsättning
Jag förvandlades till en liten modig katt
Jag kunde se vad jag ville i mörkret om natten
Det var som en dröm men jag drömde inte
Jag var inte rädd och jag kunde gå
genom kalcedon
Jag kunde gå genom kvartskristaller
Jag kunde gå genom sjuk och sorgsen
På bottnen i dyn och glänste låg slantar
från många länder
Vi önskar oss vad som helst mellan himmel
och jord
Allt vad vi ser och inte kan se och tappade bort
Jag känner inte igen mig och ingen ser mig
Allting händer för första gången och vi
blir rädda
I skogsbrynet har någon aggressiv handling
inträffat
Det luktar ljumt när man slaktar människor
och djur
Jag föll genom de tröttsamma omtagningarna
Jag säger att jag har gått en kurs men
det hjälper mig inte
Jag menar bara att det är så disparata bilder
»På sätt och vis går det att byta ut oss alla»
Stickor och strån, något med att sakna mått
och gränser
Någon kom gående bara i regnet och sade
följ mig
och jag släpper inte den handen

• • •

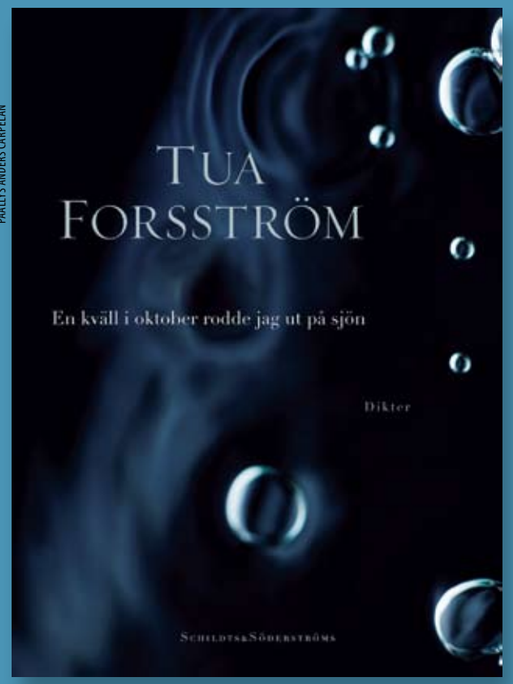

PÄÄLLYS ANDERS CARPELAN

Jokainen Tua Forsströmin runokokoelma on tapaus. Hänen edellinen suomennettu kokoelmansa *Mutta kuvittelin että sydän ei tunne rajoja* (Teos 2008) sisälsi teokset *Mineraler* (Söderström 2003) ja *Sånger* (Söderström 2006) ja sai ilmestyessään loistavat arvostelut. Sitä kiitettiin vivahteikkuudesta ja elinvoimaisuudesta, siroudesta ja kuulaista säkeistä – sekä taitavasta Caj Westerbergin suomennoksesta, joka myös nyt ilmestyvän kokoelman kohdalla tekee kunniaa alkukielisille runosäkeille.

Tenalassa asuva Tua Forsström (s. 1947) on päätoiminen kirjailija, joka on kirjoittanut myös radioteatteria, kamarinäytelmiä ja tekstejä musiikkiteoksiin. Hänen runojaan on käännetty lukuisille kielille, muun muassa tanskaksi, saksaksi, ranskaksi, espanjaksi ja englanniksi. Forsström on sukupolvensa suomalaisista runoilijoista palkituin, ja yhtä tunnettu ja arvostettu sekä Ruotsissa että kotimaassaan. Vuonna 1998 hän sai Pohjoismaiden neuvoston kirjallisuuspalkinnon ja vuonna 2007 arvostetun Samfundet De Nion palkinnon, jonka perusteluiden mukaan hän kirjoittaa lyyristä runoutta, jossa yhdistyvät terävyys ja laulavuus ja jossa käsitellään vahvoja tunteita sortumatta banaaliuteen.

Nyt ilmestyvän kokoelman uudet runot solmiutuvat – paikoin aivan konkreettisesti – yhteen Forsströmin aiemman tuotannon kanssa. Niissä ihme ja rakkaus löytyvät kaikkein arkisimman keskeltä.

ANTTI LEIKAS

Huopaaminen

Hyvönen ja Tikkari, Tikkari ja Hyvönen. Antti Leikaksen mainiossa esikoisromaanissa *Melominen* vilahtaneet patentti-insinöörit ovat erottamaton parivaljakko, ja tällä kertaa työmatkalla tuolla jossakin, tarkoituksenaan viedä maailmankartalle edustamansa firma ja siinä sivussa nauttia ehkä muutama hyvin ansaittu tuoppi olutta. Mutta mitä tapahtuu, kun miehet löytävät itsensä väärästä kaupungista ilman elintärkeää omaisuuttaan; kannettavat tietokoneet ja kännykät ovat kadonneet. Missä he ovat, miten he ovat sinne joutuneet, miten sieltä pääsee pois – vai pääseekö lainkaan…?

Outo kaupunki, Hrabeslav, imaisee miehet hetkessä syövereihinsä. Ennen kuin he huomaavatkaan, heidän arkensa muodostuu kauniin tupakkakauppias Libusen vikittelystä, jättiläismäisen Karelin baarissa istuskelusta, epämääräisistä hanttihommista, tuhoon tuomituista yrityksistä lähteä kaupungista – ja, luonnollisesti, vierailuista kirkontornissa asustelevan Jeesuksen luona sekä ystävystymisestä ihmeteltävän inhimillisen korpin kanssa.

Toisessa romaanissaan Antti Leikas karnevalisoi riemastuttavalla tavalla nykypäivän työelämän vaatimukset ja toimintatavat. Osansa saavat palaverit ja ulkomaille suuntautuvat epämääräiset edustusmatkat, raportit, palautekeskustelut ja SWOT-analyysit. Leikaksen käsittelyssä kuivasta jokapäiväisyydestä muodostuu mehukas ja absurdi keitos, jota maisteltuaan lukija huomaa nauttineensa tukevan annoksen älykästä satiiria ja lempeän oivaltavaa pohdiskelua ihmisenä olemisesta.

Kohta 27 on vähän hankala. En tehnyt siitä kuvaa ollenkaan, sillä tässä on enemmän kysymyksiä kuin vastauksia. Nimittäin rakkaus on aika monimutkainen juttu. Siihen sisältyy paljon uhkakuvia, mutta myös mahdollisuuksia. Jos käsitellään sitä lyhyesti tällaisen tiiviin aivoriihen muodossa ja päätetään sitten, otetaanko mukaan loppuraporttiin lainkaan. Kejonen kääntää sydänpaperin syrjään ja piirtää tyhjälle paperille nelikentän. Sopiiko tämä teille? Otetaan ihan perinteinen SWOT-analyysi ensin, eli tänne vasemmalle ylös vahvuudet. Mitä tulee ensimmäisenä mieleen?

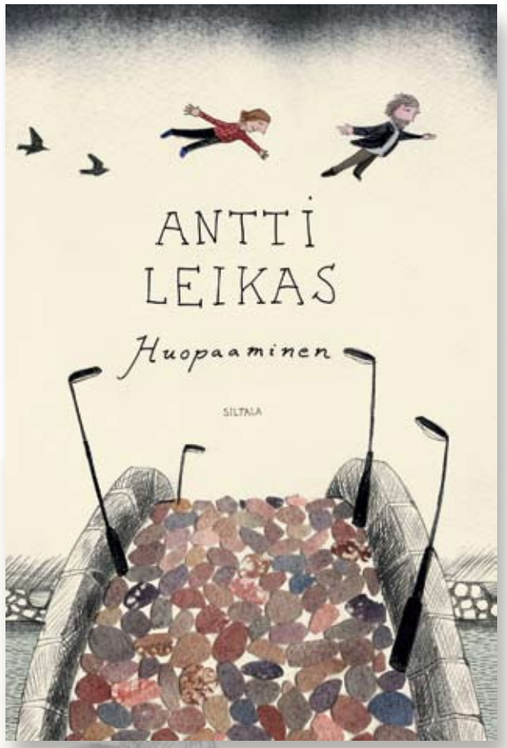

”Parhaimmillaan Melominen on niin hauska että hirvittää.”

- ANTTI MAJANDER, HELSINGIN SANOMAT

ISBN 978-952-234-149-5 • KL 84.2
Graafinen suunnittelu Elina Warsta
Sid. • 150 sivua
Ilmestyy tammikuussa

LAURA MALMIVAARA

ANTTI LEIKAS (s. 1967) on koulutukseltaan matemaatikko. Hän on opiskellut myös kirjallisuutta, filosofiaa, sosiologiaa ja yritysjohtamista. Hän on työskennellyt rakennusalan suunnittelutyökalu- ja suunnittelevan yrityksen toimitusjohtajana ja sitä ennen muun muassa lehtikuvaajana ja kulttuurilehti Kaltion päätoimittajana. Oulussa asuva suurperheen isä on syntyperältään savolainen. Leikaksen vuonna 2011 ilmestynyt esikoisromaani *Melominen* oli sekä arvostelu- että myyntimenestys. Se oli ehdolla niin Helsingin Sanomien esikoiskirja- kuin Savonia-palkinnollekin.

Ote kirjasta Huopaaminen

Tikkari ja Hyvönen istuvat pyöreän hotellipöydän vastakkaisilla puolilla. Hyvösellä on vesilasi, Tikkarilla kynä ja paperi. Tikkari yskäisee ja aloittaa. Palaveri etenee sillä tavalla, että Tikkari kyselee ja johdattelee, Hyvönen vastailee ja nyökkii. Välillä Hyvönen kysyy tarkentavia kysymyksiä, onkohan tämä näin vai enemmänkin noin, mutta jos Tikkarin kulmat rypistyvät, Hyvönen pakittaa ja vastaa itse kysymykseensä. Varsinaisesti palaverin tarkoituksena on selvittää, miten läsnäolijat ovat päätyneet paikkakunnalle nimeltä Hrabeslav, miksi kannettavat tietokoneet on matkalla varastettu, mitä on tapahtunut molempien kännyköille, onko tiimillä käypää rahaa tai luottokortteja ja sen sellaisia asioita. Erityisesti palaverissa pureudutaan selvittämään, minkä nimiseen yritykseen miehet ovat olleet matkalla, sijaitseeko yrityksen tavoiteltu toimipiste lainkaan Hrabeslavissa tai edes tässä maassa, ja onko mitään mahdollisuutta yrittää edelleen toteuttaa aiottua yritysvierailua ja tuote-esittelyä niillä puutteellisilla välineillä, jotka läsnäolijoilla on käytössään. Tässä palaverin vaiheessa Tikkari laittaa kätensä kehikoksi käyttämänsä kynän ja paperin ympärille. – Välineet ovat tässä, hän sanoo. – Ja täällä, hän jatkaa osoittaen ohimoaan. – Mutta firman nimeä me ei muisteta tähän hätään, sanoo Hyvönen ja hieroo huolestuneen näköisenä leukaansa, joka kaipaa partakonetta.

Tikkari nousee seisomaan ja kävelee pienen ympyrän. Hän pysähtyy, kääntyy Hyvöseen päin ja vetää henkeä. Tanakalla äänellä aloitettu lause katkeaa yskänpuuskaan. Tikkarin suuhun nousee jotain, mitä hän ei haluaisi päästää ulos. Hetken kakomisen jälkeen aallot Tikkarin punoittavilla kasvoilla asettuvat ja yksinäinen hikihelmi valuu pitkin vasenta poskea kohti kaulan notkoja. – Saatana, meinasi eilisen viimeinen kalja potkaista takaisin, hän saa nieleksien sanottua. – Ehdotan taukoa. Hyvönen nyökkää ja nousee Tikkarin seuraksi seisomaan. – Saattaisihan tuo aamiainen, puuro ja särvin ja sen semmoinen maistua, Hyvönen lausuu. Hän kaivelee taskujaan ja löytää kolikoita. – Nämä ovat varmaan täkäläistä rahaa, kun ovat niin oudon näköisiä, vai mitä luulet? Hän työntää kämmentään kohti Tikkaria. – Jollain me eilen maksettiin, kun tämmöisiä on ilmestynyt taskuun. Tikkari raapii takaraivoaan ja miettii. Hänkin haroo taskujaan ja vetää esiin tukun ryttyisiä seteleitä. – Helevettiläinen, sanoo Hyvönen. – Mistä nuo tulivat? Tikkari oikoo seteleitä ja latoo niitä pinoon. Lisää seteleitä löytyy vielä Hyvösen takataskuista ja Tikkarin päällystakin uumenista. Lopulta kasassa on kolmenlaisia seteleitä ja loputon määrä kolikoita. – Näitä on monta tuhatta, Tikkari sanoo. – Ainakin kymppitonni, hän tarkentaa. – Mahtaako olla erittäin paljon vai hyvinkin vähän, kysyy Hyvönen. Tikkari vastaa, että mennään siihen eiliseen paikkaan selvittämään.

• • •

INKA NOUSIAINEN

Kirkkaat päivä ja ilta

LAURA MALMIVAARA

”Nousiaisen tekstin voima on pysäytetyissä kuvissa ja suussa sulavan lyyrisissä yksityiskohdissa.”

- TIINA AHOKAS KARKKIAUTOMAATTI-ROMAANISTA, KIILTOMATO.NET

On hautovankuuma heinäkuu vuonna kolmekymmentäkahdeksan. Iida on päässyt vihdoin irti lapsuudenkotinsa otteesta, opettajaksi vieraaseen kylään, uuden elämän alkupisteeseen. Kaikki muuttuu sinä päivänä, kun häntä puree kyy; matkalla apteekkiin hän kohtaa sillalla miehen, jota ei ole koskaan aiemmin nähnyt, mutta jonka on tavallaan tuntenut aina.

Ja luotiin maailma, rakennettiin pyramidit, keksittiin höyrykone sinä ohikiitävänä hetkenä kun he katsoivat toisiaan. Hän näki kaiken heti, silmien värin, että ripset olivat pitkät, ihossa vähän hiekkaa, tämä olisi nyt menoa.

Kymmeniä vuosia myöhemmin Edla, Iidan sisko, olisi jo valmis lähtemään tästä maailmasta. Hän on kantanut koko elämänsä mukanaan sisareensa liittyvää kipeää salaisuutta, nuorena lääkintälottana kohtaamaansa asiaa, joka on määrittänyt hänen yksinäisen elämänsä suunnan.

Kun Edla nyt viimeisinä aikoinaan kohtaa sattumalta nuoren Viljamin, menneisyys saa hänet kiinni vielä kerran. Oman vaikean valintansa kanssa kamppaileva Viljami liittyy osaksi sukupolvien yli ulottuvaa tarinaa – tavalla joka on yhtä aikaa arvoitus ja itsestäänselvyys.

Inka Nousiaisen kauniit lauseet kasvavat voimakkaaksi, sydämeenkäyväksi kertomukseksi rakkaudesta. Surusta ja lohdusta. Uskosta, luottamuksesta ja päätöksistä, jotka eivät tunne muuta rajaa kuin kuoleman – jos edes sitäkään.

INKA NOUSIAINEN on syntynyt Juvalla vuonna 1976 ja asuu nykyään Helsingissä. Hän on valmistunut filosofian maisteriksi Tampereen yliopistosta. Nousiaiselta on aiemmin ilmestynyt seitsemän teosta, joista kuusi on romaaneja, viimeisimpänä *Arvaa ketä ajattelen* (WSOY 2007). Hänen esikoisteoksensa *Kivienkeli* (Otava) ilmestyi vuonna 1993 ja sai Topelius-palkinnon. Nousiainen on saanut myös muun muassa Savonia-palkinnon romaanistaan *Kiinalaiset kengät* (Otava 1996). Kirjallisten töidensä lisäksi hän tekee laulujen sanoituksia useille suomalaisille artisteille.

ISBN 978-952-234-155-6 • KL 84.2
Graafinen suunnittelu Satu Ketola
Sid. • 130 sivua
Ilmestyy huhtikuussa

Ote kirjasta Kirkkaat päivä ja ilta

Kerronpa huvikseni, milloin olen sinua ajatellut

Luen listan sinulle ääneen kun tapaamme. Tai sitten en lue, jos ei tunnu siltä. Mutta kirjoitan sen nyt kuitenkin.

Olen ajatellut sinua:

- sängyssä kun olen käynyt nukkumaan (täkki on sileä ja raskas, luisuu helposti pois)
- sängyssä kun olen herännyt (sitten on pitänyt laittaa äkkiä tulta, yön aikana kamari viilenee ja lattia on aina kamalan kylmä)
- kun olen kohentanut tulta, kun olen hakenut lisää puita (arvaa muuten mitä, kerran pieni hiiri pujahti hihansuusta sisään ja juoksi paidan läpi niin että tuli toisesta hihasta ulos! yleensä en kilju mutta silloin kyllä kiljuin!)
- kun olen pessyt kasvojani
- laittanut hiuksiani
- keittänyt omenapuuroa
- keittänyt nenäliinoja puhtaiksi
- tehnyt makaronivelliä
- vienyt tai hakenut varastosta tarvikkeita
- nähnyt lehdessä kuvan tykkimiehestä joka roikottaa hampaissaan kuuttatoista kivääriä ja miettinyt, huvittaisikohan se sinua (kuvateksti: *lukija voi kysyä, miten se on mahdollista, me kysymme: mitä varten?*)
- kun olen ollut oppilaiden kanssa harjulla
- kun olen laulanut haikeita lauluja
- kun olen kävellyt illalla kotiin (sitä yhtä kissaa näkee matkalla usein!)
- kun päätäni on särkenyt

Lista jatkuisi ihan loputtomiin, eli kuten voit huomata, olen ajatellut sinua aika lailla. Mitäs siihen sanot?

• • •

LJUDMILA ULITSKAJA

Iloiset hautajaiset

”Juuri oikeaan sävyyn viritetty amerikkalais-siirtolaisuuden kuvaus: liikuttava sekoitus henkilökuvausta, satiiria ja elegiaa.”

(KIRKUS REVIEW)

Alik on New Yorkissa asuva venäläinen taiteilija. Hän on ihminen jota rakastavat kaikki, erityisesti naiset – kaikki ovat valmiita menemään vaikka tuleen hänen puolestaan. Mutta nyt Alik on sairas, miltei liikuntakyvytön, ja loppu on väistämättä edessä. Hänen ateljeeasuntoonsa tungeksii ystäviä, jotka haluavat auttaa, helpottaa hänen oloaan, jättää hänelle jäähyväiset. Tässä joukossa tiivistyy venäläisyys käsinkosketeltavaksi, ei vähiten silloin kun televisiosta seurataan elokuun 1991 tapahtumia Moskovassa.

Alikin vaimo Nina, hauras kaunotar, ei suostu uskomaan, että kaikki on menetetty. Hän vaatii että Alik ottaa kasteen – silloin rohdotkin tepsivät paremmin. Alik suostuu sillä ehdolla että papin lisäksi myös rabbi tulee keskustelemaan hänen kanssaan.

Ninan ja muiden ponnisteluista huolimatta loppu koittaa. Mutta vielä hautajaisissaan Alik yllättää kaikki, ojentaa heille kätensä rajan tuolta puolen…

Ljudmila Ulitskajan *Iloiset hautajaiset* on lämmin ja sydämeenkäyvä romaani siirtolaisista, joita yhdistävät lähdön kokemus ja sadat poikki pannut suhteet. Teos ilmestyi venäjäksi 1999 ja suomeksi ensimmäisen kerran 2002 (Tammi).

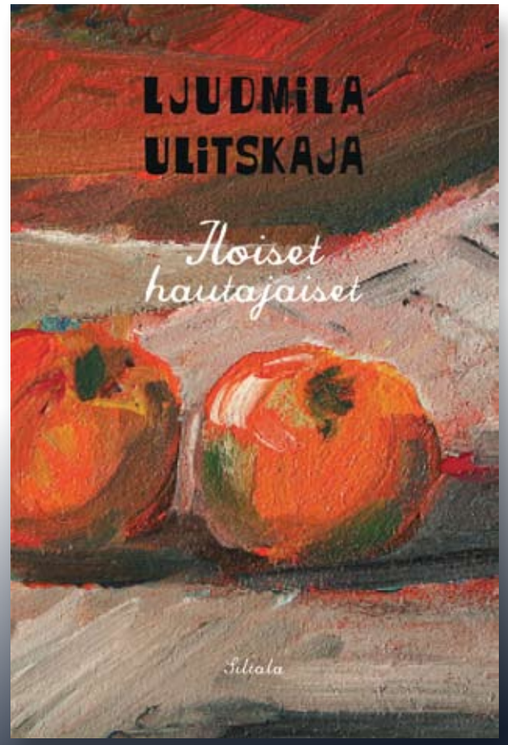

Alkuteos: *Vesjolyje pohorony*
Suomentanut Elina Kahla
ISBN 978-952-234-152-5 • KL 84.2
Graafinen suunnittelu Kirsikka Mänty
Sid. • 200 sivua
Ilmestyy tammikuussa

”… kuten Anton Tšehov, johon Ulitskajaa usein verrataan – ja aiheesta.”

- TOMI HUTTUNEN, HELSINGIN SANOMAT

LJUDMILA ULITSKAJA (s. 1943) on yksi maansa arvostetuimmista nykykirjailijoista. Moskovassa asuva Ulitskaja on koulutukseltaan biologi, erikoisalueenaan perinnöllisyystiede. Novellien ja romaanien lisäksi hän on kirjoittanut näytelmiä ja elokuvakäsikirjoituksia. Hän on saanut useita suuria palkintoja, muun muassa Venäjän Booker-palkinnon, ranskalaisen Prix Médicis -palkinnon sekä arvostetun venäläisen Bolshaja Kniga -palkinnon. Suomeksi häneltä ovat viimeksi ilmestyneet romaanit *Naisten valheet* (2011) ja *Medeia ja hänen lapsensa* (2012).

”Vahvaa venäläistä naiskirjallisuutta.”

- PENTTI STRANIUS, SAVON SANOMAT

ANDRÁS KOVÁCS

Ote kirjasta Iloiset hautajaiset

Helle oli kauhea, kosteus hipoi sataa prosenttia. Vaikutti siltä kuin koko valtaisa kaupunki, sen epäinhimilliset talot, ihanat puistot, eriväriset ihmiset ja koiratkin olisivat häilyneet muodonmuutoksen partaalla ja ihmiset kohta jo uiskentelisivat lihaliemi-ilmassa puoliksi liuenneina.

Suihku oli koko ajan varattu, sinne jonotettiin. Vaatteita ei ollut puettu ylle enää aikoihin, Valentina vain ei halunnut riisua rintaliivejä, sillä jos hänen valtava povensa olisi päässyt valtoimenaan hyllymään, ihon poimuihin olisi helteessä muodostunut ihottumaa niin kuin vauvoilla. Tavallisella ilmalla hän ei koskaan käyttänyt rintaliivejä. Kaikki he olivat nahkeita, vesi ei haihtunut iholta, pyyhkeet eivät tahtoneet kuivua ja hiukset oli kuivattava föönillä.

Kaihtimet olivat puoliksi avoinna, valo lankesi nauhamaisina raitoina. Ilmastointilaite ei ollut toiminut enää moneen vuoteen.

Muijia oli huoneessa viisi. Valentina punaisissa rintaliiveissä. Pitkätukkainen Ninka kaulallaan kultaristi ja niin langanlaihana että Alik oli kerran sanonut hänelle:

– Ninka, sinusta on tullut kevyt kuin kori. Käärmeille.

Mainittu kori oli siinä nurkassa. Joskus nuoruuden huumassa Alik oli matkustanut Intiaan etsimään muinaista viisautta, mutta ei ollut tuonut sieltä mukanaan muuta kuin tuon korin.

Sitten oli vielä naapurin Gioika, peijakkaan italiatar, joka oli juuttunut taloon keksittyään näin erikoisen paikan opetella venäjän kieltä. Hän oli alituiseen loukkaantunut jollekulle, mutta koska hänen kuviteltuja mielipahan aiheuttajiaan ei kukaan ottanut huomatakseen, oli hänen laupiaasti annettava kaikille anteeksi.

Irina Pearson, muinaisuudessa akrobaatti, nykyään korkeataksainen asianajaja, säteili taiteellisesti leikatussa otsatukassaan ja upouusine povineen, jonka olivat luoneet mitään empimättömät amerikkalaiset kirurgit ja joka ei mitenkään ollut vanhaa povea parempi. Hänen viisitoistavuotias tyttärensä Maika, lempinimeltään T-shirt, epämääräisen pulska silmälasipää ja ainoa joukosta jolla oli vaatteet, istui kyykyssä nurkassa. Tytöllä oli yllään paksusta kankaasta ommellut bermudasortsit sekä, kuten odottaa sopi, T-paita. T-paidassa oli sähkölampun kuva ja ties minkä kielinen neonvärinen teksti:V-tyyH! Alik oli tehnyt sen hänelle syntymäpäivälahjaksi edellisenä vuonna, kun hänen kätensä olivat vielä jotenkuten liikkuneet.

Alik itse makasi leveällä divaanilla, niin pienenä ja nuorena kuin olisi ollut oma poikansa. Heillä Ninkan kanssa ei ollut lapsia, ja nyt oli selvää ettei niitä enää tulisikaan. Sillä Alik teki kuolemaa. Jokin hidas halvaus kalvoi hänen lihaksistonsa viimeisiä jäänteitä. Hänen kätensä ja jalkansa lepäsivät velttoina ja elottomina, ja koskettaessa ne eivät tuntuneet eläviltä eivätkä kuolleilta vaan olivat jotain siltä väliltä, kuin kovettuvaa kipsiä. Elävintä hänessä olivat punaruskeat hiukset, jotka juhlavasti törröttivät harjana eteenpäin, sekä laihtuneisiin kasvoihin nähden liian isot, sivuille sojottavat viikset.

• • •

”Minua seuraaviin sukupolviin kuuluu parikymmentä suurta amerikkalaista kirjailijaa. Suurin heistä on Jonathan Franzen.”

– PHILIP ROTH

Ote kirjasta Yksin ja kaukana

Eteläisellä Tyynellämerellä, kahdeksansadan kilometrin päässä Keski-Chilen rannikosta, kohoaa merestä pelottavan pystysuorasti yksitoista kilometriä pitkä ja kuusi kilometriä leveä vulkaaninen saari, jolla elää miljoonia merilintuja ja tuhansia turkishylkeitä, mutta joka on asumaton lukuun ottamatta vuoden lämpimimpiä kuukausia, jolloin siellä oleilee pieni joukko hummerinpyytäjiä. Päästäkseen tähän paikkaan, jonka virallinen nimi on Alejandro Selkirkin saari, on noustava Santiagossa kahdeksanpaikkaiseen koneeseen, joka lentää kahdesti viikossa toiseen, runsaat sataviisikymmentä kilometriä idempänä sijaitsevaan saareen. Sitten on matkattava avoveneellä lentokentältä saariston ainoaan kylään, odotettava kyytiä joltakin niistä moottoriveneistä, jotka silloin tällöin taittavat vaadittavan kaksitoistatuntisen merimatkan, ja sitten on odotettava lisää, toisinaan päiviä, jotta sää sallisi nousun Selkirkin kallioiselle rannalle. Kuusikymmentäluvulla Chilen matkailuviranomaiset ristivät saaren uudestaan skottilaisen Alexander Selkirkin mukaan, siellä haaksirikkoisena yksin eläneen merenkävijän, jonka tarina luultavasti oli Daniel Defoen romaanin *Robinson Crusoe* pohjana, mutta paikalliset käyttävät yhä saaren vanhaa nimeä Masafuera, Kauempana.

Loppusyksystä viime vuonna minulla oli tarve olla jossakin kauempana. Olin markkinoinut romaania tauotta neljä kuukautta, noudattanut ohjelmaani tahdottomasti, ja tunsin itseni päivä päivältä vahvemmin tietokonenäytön alareunassa liukuvaksi mediasoittimen osoittimeksi. Tärkeät kappaleet menneisyyttäni olivat kuolemassa sisältä käsin, koska puhuin niistä liian usein. Ja joka aamu samat potkua antavat annokset kofeiinia ja nikotiinia; joka ilta sama päälle kaatuva suma sähköpostissa; joka ilta sama lasinkallistelu aivot turruttavan nautinnon saamiseksi. Koska olin lukenut Masafuerasta, aloin tietyssä vaiheessa kuvitella, että pakenisin ja olisin Selkirkin lailla siellä yksinäni, saaren keskiosassa, missä ei oleskele ketään edes kausiluontoisesti.

Tuumasin myös, että saaressa ollessani minun kannattaisi ehkä lukea uudelleen kirja, jota yleisesti pidetään ensimmäisenä englanninkielisenä romaanina. *Robinson Crusoe* on suurenmoinen, varhainen dokumentti radikaalista individualismista, tarina siitä kuinka täysin eristyksissä oleva tavallinen ihminen selviytyy käytännössä ja kuinka hän selviytyy henkisesti. Individualismin kuvauksesta romaanitaiteen keinoin – elämän tarkoituksen etsinnästä realistisessa kerronnassa – tuli hallitseva kaunokirjallinen muoti kolmeksi seuraavaksi vuosisadaksi. Crusoen ääni on kuultavissa *Kotiopettajattaren romaanin* Jane Eyressä, Dostojevskin kellarimiehessä, Ralph Ellisonin näkymättömässä miehessä ja *Inhon* Roquentinissa. Kaikki nämä tarinat olivat aikoinaan kiehtoneet minua suuresti, ja itse sana *novel*, romaani, joka viittaa *noveltyyn* ja siten antaa lupauksen jostain uudesta ja yllättävästä, kantoi mukanaan muistikuvaa nuoruudenkokemuksista, jotka olivat niin mukaansatempaavia, että saatoin istua tuntikausia hiljaa paikoillani ilman ikävystymisen häivääkään. Klassikossaan *The Rise of the Novel* Ian Watt esitti, että romaanituotannon kukoistus 1700-luvulla ja naisten entistä suurempi tarve saada viihdykettä koteihinsa olivat yhteydessä keskenään: koska naiset olivat vapautuneet perinteisistä kotiaskareista, heillä oli runsaasti joutoaikaa. Wattin mukaan englantilainen romaani nousi hyvin pitkälti ikävystymisen tuhkasta. Ja ikävystymisestä minä juuri silloin kärsin. Mitä enemmän ihminen etsii ajanvietettä stressinsä huojennukseksi, sitä huonommin mikään tietty ajanviete tehoaa, ja siksi minun oli täytynyt kasvattaa annoksia. Niinpä tarkistin sähköpostini lopulta kymmenen minuutin välein, tupakkamälleistäni tuli kerta kerralta suurempia, illalla nauttimieni paukkujen määrä nousi kahdesta neljään ja minusta tuli tietokonepasianssissa niin taitava, ettei tavoitteenani enää ollut pelin saaminen läpi vaan kaksi tai useampia onnistumisia yhteen menoon – se oli eräänlaista metapasianssia, jonka kiehtovuus ei perustunut varsinaiseen pelaamiseen vaan voitto- ja häviösarjoilla surffaamiseen. Pisin onnistumisputkeni oli kahdeksan pelin mittainen.

• • •

JONATHAN FRANZEN sai kolmannesta romaanistaan *Muutoksia* (2001) National Book Awardin. Kirja oli myös Pulitzer-palkintoehdokas. Vuonna 2011 suomeksi ilmestynyt romaani *Vapaus* oli valtaisa arvostelu- ja myyntimenestys sekin. Vuonna 1957 Illinoisissa lähellä Chicagoa syntynyt ja Missourissa lapsuutensa viettänyt Franzen asuu nykyisin osan vuodesta New Yorkissa, osan Kaliforniassa. Vuonna 2012 häneltä ilmestyi suomeksi esseekokoelma *Epämukavuusalue – Henkilökohtainen historia.*

Alkuteos: *Farther Away*
Suomentanut Raimo Salminen
ISBN 978-952-234-120-4 • KL 84.2
Graafinen suunnittelu Matti Berg
Sid. • 400 sivua
Ilmestyy huhtikuussa

JONATHAN FRANZEN

Yksin ja kaukana

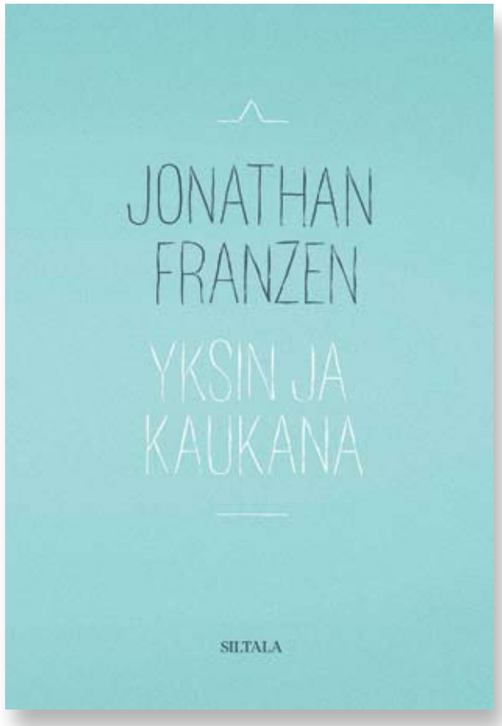

Jonathan Franzen on koonnut teokseensa *Yksin ja kaukana* esseitään viiden viime vuoden ajalta. Franzen palaa hänelle läheisiin teemoihin, kirjallisuuteen ja omaelämäkerrallisiin kysymyksiin. Teoksen nimiesseessä hän tutkii ristiriitaisia ja mutkikkaita tunnereaktioitaan ystävänsä kirjailija David Foster Wallacen kuolemaan. Toisaalla hän kuvaa uhkaavaa kohtaamistaan lintujen salametsästäjien kanssa Kyproksella tai pohtii teknologian vaikutuksia vaikkapa siihen, miten ilmaisemme rakkautemme.

Franzenin esseiden leimaa-antava piirre on suoruus. Hän ruotii omia vaikuttimiaan ja ennakkoluulojaan mitään kätkemättä. Matkustaessaan Kiinaan tutkimaan teollistumisen tuhoisia ympäristövaikutuksia hän kuvaa samalla sitä kuinka maan kaikinpuolinen taloudellinen menestys häntä ällistyttää ja hämmentää ja johtaa kysymään omien ennakkoluulojen alkuperää.

Yksin ja kaukana on merkittävä, provokatiivinen ja välttämätön kirja.

MILAN KUNDERA

Esirippu

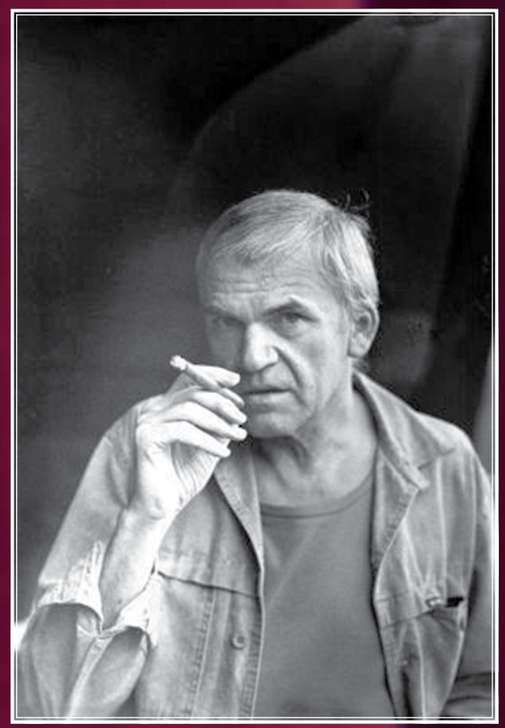

Tsekkiläissyntyisen Milan Kunderan seitsenosainen essee *Esirippu* tutkii romaanin olemusta ja sen keskeistä merkitystä taiteessa. Hän kirjoittaa Cervantesista, Brochista, Proustista, Gombrowiczista, maailmankirjallisuuden käsitteestä, provinsialismista. Kunderan ajattelun tausta on hänen keskieurooppalainen kokemuksensa ja kirjallisuuden monimuotoinen perinne.

I Tietoisuus ja jatkuvuus
II Die Weltliteratur
III On mentävä asioiden sieluun
IV Mikä on romaanikirjailija?
V Estetiikka ja olemassaolo
VI Revitty esirippu
VII Romaani, muisti, unohdus

”Kundera on epäilijä. Epäilevä, kysyvä asenne on hänen kertomataiteensa liikkeellepaneva voima. ’Skeptisismi ei minulle ole maailman kieltämistä’, hän sanoo, ’vaan maailman muuttamista kysymyksiksi.’ Hän nojaa keskieurooppalaisen romaanin perinteeseen, lähinnä Brochiin ja Musiliin, joiden romaanit sulauttivat yhteen runouden, ajattelun ja kertomuksen. Kunderalle romaani on ’suuri intellektuaalinen synteesi’.

Mutta samalla hän tähdentää myös leikin arvoa, kysymysten ja tulkintojen leikkiä – ja näin hän tekee yhä hämärämmäksi fiktion ja filosofian rajan. Hän ei pidä lukijoista, jotka ottavat hänen ajatuksensa kirjailijan itsetunnustuksina. Hän toivoo, että ne ymmärrettäisiin ajatuskokeina, hypoteeseina, ajatussepitteinä, mahdollisesti jopa ajattelun parodioina.” – Jan Blomstedt

Alkuteos: *Le rideau*
Suomentanut Ville Keynäs
ISBN 978-952-234-106-8 • KL 84.2
Graafinen suunnittelu Tuula Mäkiä
Sid. • 220 sivua
Ilmestyy maaliskuussa

MILAN KUNDERA syntyi vuonna 1929 Brnossa silloisessa Tsekkoslovakiassa, nyk. Tsekissä. Ennen musiikkitieteen, elokuvan ja kirjallisuuden opintojaan Kaarlen yliopistossa hän työskenteli sekatyömiehenä ja jazzmuusikkona. Lopulta hän oli Prahan esittävien taiteiden akatemian professori. Kundera aloitti kirjailijanuransa runoilijana, 1960-luvulla hän julkaisi muun muassa kolme novellikokoelmaa, jotka tunnetaan yhteisnimellä *Naurettavien rakkauksien kirja* (WSOY 1988). Hänen ensimmäinen romaaninsa *Pila* (WSOY 2003) ilmestyi vuonna 1967 ja toi hänelle heti kansainvälistä kuuluisuutta. Vaikeudet hallinnon ja kommunistisen puolueen kanssa johtivat lopulta siihen, että kirjailija muutti Ranskaan vuonna 1975. Kunderan romaaneja ovat myös *Elämä on toisaalla* (WSOY 1977), *Naurun ja unohduksen kirja* sekä hänen ehkä tunnetuin teoksensa *Olemisen sietämätön keveys* (WSOY 1985).

Ote kirjasta Esirippu

Maailman eteen oli ripustettu maaginen esirippu, joka oli kudottu legendoista. Kun Cervantes lähetti don Quijoten matkaan, hän repäisi tuon esiripun kahtia. Maailma avautui harhailevan ritarin edessä koko proosansa koomisessa alastomuudessa.

Kuin nainen, joka ehostautuu ennen kuin rientää ensimmäiseen tapaamiseensa, on maailma, rientäessään meitä vastaan syntymämme hetkellä, jo ehostettu, naamioitu. Eivätkä pelkästään konformistit tule tässä puijatuiksi; kapinalliset, kaiken ja kaikkien vastustajat, eivät tajua missä määrin ovat itsekin alistuvaisia; he kapinoivat ainoastaan sitä vastaan, mikä on esitulkittua ja siksi kapinoimisen arvoista.

Delacroix kopioi kuuluisan maalauksensa Vapaus johtaa kansaa näkymän esitulkinnan esiripusta: nuori nainen barrikadilla, vakavan näköisenä, pelottavat paljaat rinnat; vieressä räkänokkainen nulikka pistooli kädessään. Vaikken ihailekaan kyseistä taulua, olisi järjetöntä lukea se suuren maalaustaiteen ulkopuolelle.

Sen sijaan romaani, joka hehkuttaa samanlaisia sovinnaisia poseerauksia, samanlaisia puhkikuluneita symboleita, jää romaanin historian ulkopuolelle. Repäistessään hajalle esitulkinnan esiripun Cervantes lähetti uuden taidemuodon matkaan: hänen tuhoava eleensä heijastuu ja jatkuu jokaisessa romaanissa, joka ansaitsee romaanin nimityksen; se on romaanitaiteen tunnusmerkki.

• • •

KATJA LINDROOS

Momo

Koti elementissään

Koti 1970-luvun talossa.
Kuvaaja Riikka Kantinkoski

Kumpi seuraavista kuvaa kotiasi:

A. alkuperäiset lautalattiat
B. alkuperäinen muovimatto
A. koristeellinen kakluuni
B. koruton patteri
A. erkkeri, alkovi, torni
B. kantti kertaa kantti

Jos sait enemmän B- kuin A-vastauksia, kotisi ei ole B-luokkaa. Se on aito MOMOKOTI.

Momo tulee sanoista ”modest & modern”, vaatimaton ja moderni. Juuri sellaisia koteja on Suomi täynnä. Yli 70 prosenttia asuintaloista on rakennettu sotien jälkeen, ja suurin osa niistä 1950-, 1960- ja 1970-luvuilla. Tietoa ja inspiraatiota yhdistävä *Momo*-kirja esittelee sodanjälkeisten vuosikymmenten kerros- ja rivitaloasuntoja. Toisinaan ankean harmaiden julkisivujen takaa löytyy kauniita, värikkäitä, persoonallisia ja taidokkaasti remontoituja koteja. *Momo* kertoo talojen historiasta ja katsoo tavallisia kerros- ja rivitaloasuntoja tavanomaisesta poikkeavalla tavalla. Se auttaa näkemään oman kodin uusin silmin ja tarjoaa herkullisia ideoita sisustamiseen.

Kirjan tekijä on itse momokodeissa asunut ja designiin erikoistunut toimittaja Katja Lindroos. Hänen tuottamaansa lähiökodeista kertovaa tv-sarjaa Tehtävä lähiössä esitettiin Ylen TV1-kanavalla vuosina 2010–2011. Hän on myös kirjoittanut useisiin julkaisuihin suomalaisesta asumisesta.

Kirjassa on upea ja runsas värikuvitus. Valokuvat ovat sisustuskuvaukseen erikoistuneiden Riikka Kantinkosken ja Niclas Wariuksen taidokasta käsialaa.

Momo-kirjaa täydentää samaan aikaan avautuva verkkosivu momokoti.fi.

Talo 1960-luvulta.
Kuvaaja Riikka Kantinkoski

Koti 1960-luvun talossa.
Kuvaaja Riikka Kantinkoski

Koti 1950-luvun talossa.Kuvaaja Niclas Warius

MILKA ALANEN

KATJA LINDROOS (s. 1969) on toimittaja ja tutkija. Hän on työskennellyt muun muassa Imagen toimituspäällikkönä ja Muoto-lehden päätoimittajana. Hän on kuratoinut ja opettanut Taideteollisessa korkeakoulussa. Koulutukseltaan Lindroos on taiteen maisteri. Hän on toimittanut ja kirjoittanut viisi tietokirjaa, aiheina muun muassa design ja brändit.

ISBN 978-952-234-164-8 • KL 68.4
Graafinen suunnittelu Pietke Visser
Sid. • 150 sivua
Ilmestyy maaliskuussa

OTE KIRJASTA MOMO

Momo-manifesti – muutamia teesejä hyvästä kodista:*

* Hyvässä talossa näyttävää julkisivua tärkeämpää on se, voiko siellä tehdä kierroksen kolmipyöräisellä. Kysykää keneltä tahansa 2-vuotiaalta.
* Pienet neliöt eivät tarkoita pientä kunnianhimoa. Arkkitehti Alvar Aaltokin piti yhtenä suunnittelun tavoitteena saada hulppeisiin neliöihin tottuneet ihmiset ihastumaan pieneen asuntoon.
* Ihmisillä on taipumus inhota sitä, mikä oli kaunista omien vanhempien silmissä, ja ihannoida sitä, mikä oli kaunista omien isovanhempien silmissä. Siksi talon arvon arvioiminen tarvitsee ainakin yhden sukupolven mittaisen ajan.
* Persoonallisesti sisustettu massa-asunto vaatii suurempaa luovuutta kuin persoonallisesti sisustettu loft-asunto. Siksi sisustussuunnittelijan todellinen tulikoe ei ole 1930-luvun kivitalon ullakkohuoneisto vaan 1970-luvun lopun rivitaloasunto.
* Vaatimattoman modernismin mukainen koti ei ole valmis. Se ei kerro, miten hyvää elämää eletään, vaan antaa asukkaansa itse päättää, miltä hyvä elämä näyttää. Se ei pyri tekemään vaikutusta vaan antaa muiden vaikuttaa itseensä. Se ymmärtää olevansa asunto, ei koti. Kotiin tarvitaan ihmisiä.

LEENA LIUKKONEN

Venäläiset tulevat!

Mitä me heistä luulemme ja tiedämme

Venäjä on katsojan silmässä

Unohdetaan hetkeksi *raz dva tri* -kurssi ja idän eksotiikka. Venäläinen nykytodellisuus on jo läsnä suomalaisessa arjessa, joka päivä. Miten sen kanssa eletään? Tämä kirja tiivistää tarinoiksi käytännön kokemusta ja tutkimustietoa monilta elämänaloilta. Konkreettiset esimerkit neuvottelemisesta, työelämästä, ihmissuhteista ja perhearvoista valaisevat sitä, minkälaisissa asioissa todennäköisimmin syntyy väärinkäsityksiä, virhearviointeja, ohi puhumista ja tarpeetontakin ristiriitaa.

Leena Liukkosen teoksessa on kyse myös siitä, keitä me itse olemme ja miksi katsomme venäläisiä niin kuin katsomme. Osa Venäjästä kun on katsojan silmässä. Pohjoismaat ovat harvinainen järjestyksen, tasa-arvon ja turvallisuuden saareke tässä maailmassa, jonka mittakaavassa Venäjä on normaali maa ja me olemme poikkeus. Tai oikeastaan Venäjä on kokonsa ja monimuotoisuutensa takia enemmän maanosa kuin maa.

Myös historialla on osuutensa asiassa. Talvisodan lisäksi kannattaa katsoa vähän kauemmaskin taaksepäin. Läntisen ja itäisen sivilisaation raja ei syntynyt kylmän sodan vuosikymmeninä vaan niitä edeltävien vuosisatojen kuluessa, venäläisyyden kulttuurinen vaikutus jäi vähäiseksi jopa autonomian ajan Suomessa. Neuvostoaika vain sinetöi henkisen torjunnan ja kulttuurierojen syvenemisen, ja ihmisten välinen vapaa arkipäiväinen kanssakäyminen kutistui olemattomiin.

Erilaisista kulttuureista lähtöisin olevat ihmiset eivät aina voi olla kaikista asioista yhtä mieltä, mutta taustojen ja historian ymmärtäminen helpottaa tilannetta. Siksi kirjoitin omista ja muiden kokemuksista kirjan, jonka olisin halunnut itse lukea. Mieluiten jo Moskovan junassa matkalla ensimmäisiin neuvotteluihin 25 vuotta sitten.

– Leena Liukkonen

ISBN 978-952-234-159-4 • KL 47.1
Sid. • 300 sivua
Ilmestyy maaliskuussa

KUVAT ERIKA FORSEL

”Tekijää voi onnitella, kyseessä on paras lukemani vastaavanlainen teos ja olen lukenut aika monta. Erityisansioina on paitsi tarkkanäköinen osallistuva havainnointi myös älykäs tutkimustulosten käyttö. Vetävä tyyli viimeistelee lukunautinnon.”

– VENÄJÄN TUTKIMUKSEN PROFESSORI TIMO VIHAVAINEN

MAREK SABOKAL

”Uskomattoman hienoa esseekirjoittamista uudella otteella.”

– LASSE LEHTINEN

LEENA LIUKKONEN on useissa suomalaisissa tiedotusvälineissä, muun muassa Uudessa Suomessa ja Ylen tv-uutisissa työskennellyt toimittaja ja viestintäammattilainen. 2000-luvulla hän on perehtynyt erityisesti energiaasioihin sekä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaan. Hän sai ensikosketuksen silloiseen Neuvostoliittoon eurooppalaisen opiskelijajärjestön tehtävissä ja on sen jälkeen ajoittain asunut ja työskennellyt Moskovassa toimittajana, diplomaattina ja konsulttina.

OTE KIRJASTA VENÄLÄISET TULEVAT!

Minusta on ollut mielenkiintoista se, miten epätasaisesti venäjänkielinen väestö ja heidän jälkeläisensä integroituvat Suomeen. On kaikenlaista Suomen hallituksen ministeristä aina äskettäin ilmestyneeseen nettiuhoajaan, jonka mielestä venäläisen saapas tuo itsestäänselvästi mukanaan myös venäläisen järjestyksen. Ja kaikkea siltä väliltä.

Olen oman ystävä- ja tuttavaverkostoni kuulumisten lisäksi seurannut julkista keskustelua ja maahanmuuttotutkimusta joitakin vuosia. Suositun teorian mukaan maahanmuuttaja käy läpi nelivaiheisen prosessin, jossa ensin kaikkea uutta ihannoidaan ja sitten katkerasti torjutaan, kunnes – jos hyvin käy – syntyy tasapaino ja ihminen sopeutuu uuteen yhteiskuntaan oman identiteettinsä kuitenkin säilyttäen. Mielialojen kirjo näkyy varsinkin nettikeskusteluissa. Ääripäässä on henkilö, jonka mukaan kaikessa on kyse kollektiivisesta identiteetistä, siitä että ”meitä” sorretaan. Hän on aina kärppänä valmiina loukkaantumaan, herkistymään sanoille, näkemään vihamielisyyttä nimenomaan venäläisyyttä kohtaan sielläkin, missä kyse on henkilöristiriidoista, median peruskriittisyydestä, huonosta johtamisesta tai vastapelurin krapulapäivästä. Hän kokee suomalaisten olevan aidosti rasistisia venäläisiä kohtaan ja vie ajatuksensa niin pitkälle, että kaikkien ongelmien syyt ovat aina muualla kuin venäläisessä yksilössä itsessään. Lisäksi suomalainen yhteiskunta on aivan ylimainostettu ja suomalaiset monella tavalla vastenmielisiä.

Toinen ääripää, individualisti menestyjä, korostaa omaa valintaansa muuttaessaan ulkomaille ja menestyessään Suomessa, hän kiistää koskaan joutuneensa venäläisyytensä takia kokemaan mitään kielteistä. Hän opastaa muitakin elämään maassa maan tavalla ja huolehtimaan omasta hyvinvoinnistaan. Menestyjä sanoo helposti valittajalle, ettei tämä pärjäisi missään muuallakaan maailmassa ja tarjoaa Allegro-junan aikatauluja lääkkeeksi valitukseen Suomessa vallitsevista oloista. Neuvo tulee kuin apteekin hyllyltä: matkusta takaisin Venäjälle selvittämään minkälaisessa arkipäivän todellisuudessa oikeasti haluat asua ja miksi. Ideaalia olotilaa ei toistaiseksi ole olemassa, valita voi vain reaalimaailmassa vallitsevista olosuhteista.

Luultavasti nämä ääripäätkään eivät ole muuttumattomia, vaan ilmentävät yksilön mielenmaisemaa jossain prosessin vaiheessa. Ja suurin osa ihmisistä elää elämäänsä ääripäiden välillä, tunnistaa ennakkoasenteita ympäristössään ja elää niiden kanssa parhaansa mukaan, tietoisena omasta valinnastaan asua tässä maassa. Tällainen identiteetti näyttää keskittyvän kieleen ja yhteiseen sosiokulttuuriseen traditioon. Kielteisen kautta se aktivoituu sattumanvaraisesti, lähinnä silloin kun suhde ”venäläisyyteen” suomalaisessa julkisessa elämässä jollain tavalla kriisiytyy.

DAVID VAN REYBROUCK

Kongo

”Hämmästyttävä… mahtava… taidokas.
Tämä tietokirja on jännittävämpi kuin romaani ikinä voisi olla.”
– NRC HANDELSBLAD

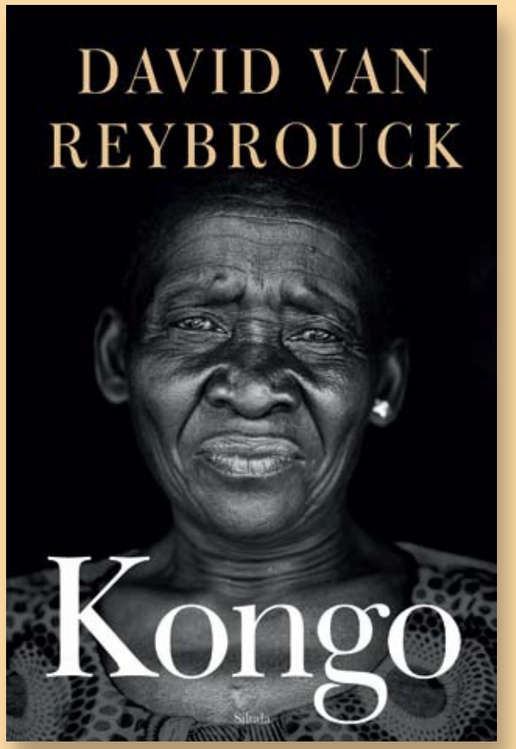

Alkaneella vuosisadallamme on tuskin levottomampaa valtiota kuin Keski-Afrikan jättiläinen Kongo, jossa riittää yllin kyllin modernille maailmalle välttämättömiä kaivannaisia – mutta myös verisiä selkkauksia. Kuinka tämä vuonna 1960 itsenäistynyt entinen Belgian siirtomaa on voinut kehittyä tällaiseksi?

David Van Reybrouck vyöryttää eteemme Kongon vavahduttavan historian alkaen muinaisuudesta ennen tutkimusmatkailija Henry Morton Stanleyn tuloa aina Kiinan vaikutukseen viimeisen vuosikymmenen aikana. Vuosien 1885 ja 1908 välillä Kongon omisti kokonaan Belgian kuningas Leopold II, joka haali sieltä valtavan omaisuuden luonnonkumilla. Belgian siirtomaahallinto 1908–1960 teollisti maan ja loi sille infrastruktuurin mutta kohteli alkuperäisväestöä alentavasti. Harppaus siirtomaasta itsenäiseksi valtioksi vuonna 1960 tuotti henkeäsalpaavan tarinan täynnä idealismia ja vehkeilyä. Nuori kansakunta suistui seikkailuun, joka kääntyi yhä sekasortoisemmaksi ja johti Mobutun 32 vuotta jatkuneen diktatuurin jälkeen yhteen tuhoisimmista toisen maailmansodan jälkeisistä konflikteista. Van Reybrouck ei nojaa pelkästään harvinaiseen arkistomateriaaliin ja uraauurtavaan tutkimukseen vaan ennen kaikkea satoihin kongolaisten kanssa käymiinsä keskusteluihin.

Kongon historia on tarina toivosta ja epätoivosta, viisaudesta ja typeryydestä, julmuudesta ja armeliaisuudesta, se on tarina hämmästyttävistä ihmiskohtaloista ja unohtumattomista persoonallisuuksista: sotureista, orjista, kapinallisjohtajista, lapsisotilaista, ministereistä, maajusseista, muusikoista, naisista, miehistä, vanhuksista, lapsista – ihmisistä, jotka kaiken menetettyäänkin jaksavat jatkaa eteenpäin ikuisesti virtaavan, jylhän Kongojoen lailla.

”Tämä kirja ylittää monet muut Kongo-aiheiset kirjat näyttävällä tavalla: se on tärkeämpi, älykkäämpi, paremmin kirjoitettu… Uskomaton voimannäyte.”
– HUMO

Alkuteos: *Congo. Een geschiedenis*
Suomentanut Antero Helasvuo
ISBN 978-952-234-128-0 • KL 98.26
Graafinen suunnittelu Susanna Appel
Nid. • 700 sivua
Ilmestyy tammikuussa

Ote kirjasta Kongo

Sillä välin on tullut sysipimeää, enkä ole aamukuuden jälkeen syönyt muruakaan. Päätä särkee. Viluttaa. Olemme korkealla vuoristossa. Kymmenen maissa pääsen viimeinkin sisään. Ensin täytyy vielä syödä: vuohenlihaa riisin kera muutaman tutsinaisen valmistamana. Pöydät on asetettu U:n muotoon, noin kahdeksan kauppiasta ja upseeria kömpii niiden ääreen. Nkunda istuu yksin pikkupöydässään kuin umlaut U:n päällä. Hänen takanaan seisoo henkivartija automaattikivääri kädessä ja nappi korvassa. Kukaan ei puhu. Kun *chairman* lausuu sanan, kaikki ovat kiinnostuvinaan. Kun hän veistää vitsin, kaikki nauravat ääneen. Hän on syönyt nopeasti. Kun seurue jatkaa vaivaantuneena ateriointia, hän kaivelee hitaasti suutaan hammastikulla ja silmäilee yksitellen pöytävieraitaan. Hänen hampaansa ovat paljastuneet epämiellyttävään irveen. Silloin tällöin naama rentoutuu, ja hän nielaisee irronneen ruuantähteen.

”Tulkaa, mennään juttelemaan”, hän sanoo. Hän ohjaa minut makuutilaan rakennuksen takaosassa. Henkivartija ja René Abandi seuraavat. Istuudumme kolmelle matalalle pallille kerrossänkyjen ja hyttysverkkojen keskelle. Teinipoika ladattuine kiväärreineen jää seisomaan ja pitää minua jatkuvasti silmällä. Nkunda nostaa heti ankkurin. Hän ei puhu vaan kuiskaa. Hän laskee loitsua tuijottaen minua silmät ammollaan kuin olisi manaamassa minusta pois pahaa henkeä: ”Tässä maassa on niin paljon murtumalinjoja, Kabilaa äänestäneen idän ja Bembaa kannattaneen lännen välillä, Mobutun *ex FAZ:in* ja kadogojen, hemojen ja lendujen, tutsien ja hutujen välillä. Kongon on käytävä läpi kansallisen sovinnon prosessi.”

En ole uskoa korviani. Aikooko tuo mitään kaihtamaton pyöveli nyt yhtäkkiä esiintyä suurena sovittelijana? Yrittääkö hän tämän keskustelun avulla kosiskella länttä, vai mitä? Käydä järjellistä vuoropuhelua pitääkseen loitolla kovaotteiset väliintulijat? Joka tapauksessa hän pelaa mestarillisesti kansainvälisellä pettymyksellä Kabilaan. ”Minä tunnen Kabilan. Hän ei kykene debattiin. Hän on tuhonnut niin Bemban kuin *Bundu-dia-Kongonkin*. Tällä maalla on oikeus vapautukseen. Tämä maa ei ole koskaan ollut itsenäinen. Tämän maan täytyy vihdoin saada nauttia kaikista mahdollisuuksistaan, tai Kongon kansa kääntyy Kabilaa vastaan samalla lailla kuin Mobutua.”

Ollessaan nyt maineensa huipulla hän on selvästikin muuttanut tavoitteitaan. Kyseessä ei enää ole tutsien suojeleminen, ei edes Banyarwandan kohtalo vaan ei sen vähäisempi kuin koko Kongon vapauttaminen. ”Kongoon ei tule mitään tutsialuetta. *CNDP* ei ole mikään tutsien kapina-armeija, sillä tutsien osuus liikkeestämme on vain 10–15 prosenttia. Me olemme kongolaisia kapinallisia. Länsi on tuominnut kansanmurhan mutta ei kansanmurhaajia, joita täällä edelleenkin kiertelee. Onhan se sietämätöntä, että maaperällämme on ulkomaisia taistelujoukkoja, ja että myös oma hallituksemme aseistaa niitä! Normaalit maat eivät suvaitse illegaaleja, mutta täällä me aseistamme heitä!”

• • •

STEPHAN VANFLETEREN-AEG VOOR BB EN PERS

DAVID VAN REYBROUCK (s. 1971) on Brysselissä asuva flaamilainen kulttuurihistorioitsija, arkeologi ja kirjailija, joka on matkustanut laajasti Afrikassa. Hän on saanut muun muassa arvostetun AKO:n kirjallisuuspalkinnon ja Libris History -palkinnon.

KUVIA MATKAN VARRELTA

Seela Sellaa Sellaisenaan juhlittiin 19.9.2012. Näyttelijätär vauhdissa, vieressä seuraa kirjan kirjoittaja Anne Mattsson.

Patrick deWitt tutustuu Siltalan veljesten kanssa vodkan saloihin Kafe Moskovassa kesäkuussa 2012.

Kirjailijan omintakeinen signeeraus suomenta- ja Tero Valkoselle.

Onni on uusi kirjahylly toimistolla -- tulkoon niitä monta lisää!

Hienon *Automiehen* juhlaa elokuussa! Kuvassa kirjailija Raimo Pesonen ja kirjan upean kannen ja graafisen ulkoasun suunnitellut Jussi Karjalainen.

Mirkka Lappalaisen hieno teos *Jumalan vihan ruoska* ilmestyi elokuussa.

Michael Gaeb esittelee Berliinissä sijaitsevan agentuurinsa ikkunassa komeilevaa suomalaista Aira-editiota.

Turun kirjamessut ja fantastinen illallinen Mamissa *Illallisen* kirjoittajan kanssa: Teemu Keskisarja, Marjo Heiskanen, Touko Siltala, Leena Lander, Aleksi Siltala, Herman Koch, Sari Lindstén, Reetta Ravi.

POKKARIT

PATRIK DEWITT
Sistersin veljekset
ISBN 978-952-234-163-1
Ilmestyy maaliskuussa

HERMAN KOCH
Illallinen
ISBN 978-952-234-162-4
Ilmestyy helmikuussa

PAMELA DRUCKERMAN
Kuinka kasvattaa bébé. Vanhemmuus Pariisin malliin
ISBN 978-952-234-160-0
Ilmestyy kesäkuussa

JONATHAN FRANZEN
Vapaus
ISBN 978-952-234-161-7
Ilmestyy kesäkuussa

UUTISIA JA PALKINTOJA

LAURA MALMIVAARA

Tuomas Kyrön *Kerjäläinen ja jänis* Teatteri Jurkan näyttämöllä syksyllä 2012!

”Huolella hiottu kokonaisuus vie ja katsoja vikisee; milloin naurusta, milloin liikutuksesta.”
– ANU PUSKA, KESKISUOMALAINEN

Aleksis Kiven Seura myönsi Eskon puumerkin Tuomas Kyrölle: Kyrössä on sitä eskomaisuutta, vastavirran henkeä, jota nykyinen aika tarvitsee yhtä paljon kuin menneet ja tulevatkin ajat.

Palmenian kirjoittajakoulutuksen ensimmäinen Persoonallinen kynä -palkinto Aki Ollikaiselle: ”Aki Ollikainen on esikoisromaanillaan *Nälkävuosi* osoittanut olevansa lupauksia herättävä ja jo niitä lunastava tyylitaituri. *Nälkävuosi* on saanut erinomaisen vastaanoton tyylillisesti ja kerronnallisesti varmana ja sisällöllisesti painavana teoksena.”

Professori Markku Kuismalle myönnettiin Opetus- ja kulttuuriministeriön 20 000 euron tiedonjulkistamisen elämäntyöpalkinto. Palkinto myönnetään tieteellisen, taiteellisen tai teknologisen tiedonvälityksen alalla tehdystä merkittävästä tiedonjulkistamistyöstä, joka on lisännyt kansalaisten tietämystä ja antanut virikkeitä yhteiskunnalliselle keskustelulle.

Markku Kuisma sai myös WSOY:n kirjallisuussäätiön palkinnon ”uusien näkökulmien avaamisesta taloushistoriaan tyylikkäin lausein”.

LAURA MALMIVAARA

LAURA MALMIVAARA

Suomen Tietokirjailijat ry on myöntänyt Pekka Sutelalle ja Mirkka Lappalaiselle tietokirjailijapalkinnon. Palkinto annettiin tunnustuksena laajasta ja ansiokkaasta tietoteostuotannosta.

SAATAVANA MYÖS

E myös e -kirjana · Ä myös äänikirjana · P myös pokkarina · P vain pokkarina

Aulis Aarnio
Vastahankaan
ISBN 978-952-234-006-1

Umayya Abu-Hanna
Multikulti
ISBN 978-952-234-064-1

Ari Ahola
Tavanomaisia sotatoimia
ISBN 978-952-234-124-2

César Aira
Varamo/ Maisemamaalari
ISBN 978-952-234-097-9

Nina Banerjee-Louhija
Yhden päivän kuningatar
ISBN 978-952-234-070-2

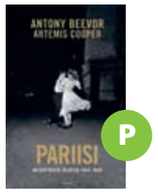

Antony Beevor ja Artemis Cooper
Pariisi miehityksen jälkeen 1944–1949
ISBN 978-952-234-114-3

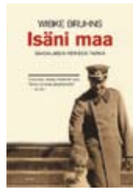

Wibke Bruhns
Isäni maa
ISBN 978-952-234-032-0

Eleanor Catton
Harjoitukset
ISBN 978-952-234-035-1

Louis-Ferdinand Céline
Niin kauas kuin yötä riittää
ISBN 978-952-234-092-4

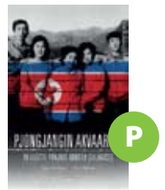

Chol-hwan Kang, Pierre Rigoulot
Pjongjangin akvaariot
ISBN 978-952-234-075-7

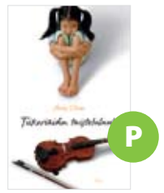

Amy Chua
Tiikeriäidin taistelulaulu
ISBN 978-952-234-112-9

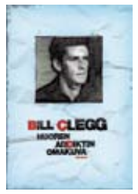

Bill Clegg
Nuoren addiktin omakuva
ISBN 978-952-234-042-9

Tarja Cronberg
Uuden työn politiikka
ISBN 978-952-234-027-6

Patrik deWitt
Sistersin veljekset
ISBN 978-952-234-060-3

Frank Dikötter
Mao
ISBN 978-952-234-067-2

Pamela Druckerman
Kuinka kasvattaa bébé
ISBN 978-952-234-148-8

Wolfram Eilenberger
Minun suomalainen vaimoni
ISBN 978-952-234-113-6

Jensen-Eriksen – Lappalainen – Nurmiainen – Siltala
Kansallinen kapitalismi, kansainvälinen talous
ISBN 978-952-234-107-5

Orlando Figes
Kuiskaajat
ISBN 978-952-235-050-4

Jean-Louis Fournier
Isi, mihin mennään?
ISBN 978-952-234-017-7

Jonathan Franzen
Muutoksia
ISBN 978-952-234-076-4

Jonathan Franzen
Vapaus
ISBN 978-952-234-052-8

Jonathan Franzen
Epämukavuusalue
ISBN 978-952-234-053-5

Taina Haahti
Kaikki ,mitä tiedän huomisesta
ISBN 978-952-234-051-1

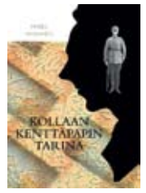

Marjo Heiskanen
Kollaan kenttäpapin tarina
ISBN 978-952-234-132-7

Kalle Holmberg
Viimeinen erä
ISBN 978-952-234-028-3

Kari Hotakainen
Ihmisen osa
ISBN 978-952-234-021-4

Kari Hotakainen
Jumalan sana
ISBN 978-952-234-073-3

Veikko Huovinen
Luonnonkierto
ISBN 978-952-234-091-7

Jouni Inkala
Kemosynteesi
ISBN 978-952-234-058-0

Päivi Istala
Ristivetoa. Muistelmia
ISBN 978-952-234-117-4

Kaj Kalin
Design
ISBN 978-952-234-133-4

Teemu Keskisarja
Vihreän kullan kirous
ISBN 978-952-234-041-2

Teemu Keskisarja
Kyynelten kallio
ISBN 978-952-234-080-1

Teemu Keskisarja
Raaka tie Raatteeseen
ISBN 978-952-234-135-8

Kari Ketonen
ja Ville Myllyrinne
Ketonen & Myllyrinne
ISBN 978-952-234-030-6

Matti Klinge
Jupisteeri
ISBN 978-952-234-043-6

Matti Klinge
Tanskan sää
ISBN 978-952-234-082-5

Matti Klinge
Vihan veljet ja kansallinen identiteetti
ISBN 978-952-234-116-7

Matti Klinge
Kadonnutta aikaa löytämässä
ISBN 978-952-234-136-5

Matti Klinge
Sirkka ja muurahainen
ISBN 978-952-234-134-1

Herman Koch
Illallinen
ISBN 978-952-234-090-0

Pauli Kohelo
Ohessa tilinumeroni
ISBN 978-952-234-110-5

Laura Kolbe &
Anja Kervanto
Senaatintori - Suomen sydämessä
ISBN 978-952-234-139-6

Seppo Konttinen
Suomalainen ruokalasku
ISBN 978-952-234-088-7

Seppo Konttinen
Suora lähetys
ISBN 978-952-234-141-9

Jyrki Koulumies
Kohtalona Kostamus
ISBN 978-952-234-115-0

Sana Krasikov
Vielä vuosi
ISBN 978-952-234-013-9

Markku Kuisma
Saha
ISBN 978-952-234-069-6

Markku Kuisma
Rosvoparonien paluu
ISBN 978-952-234-118-1

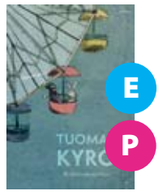

Tuomas Kyrö
Kerjäläinen ja jänis
ISBN 978-952-234-068-9

Leena Lander
Liekin lapset
ISBN 978-952-234-022-1

Mirkka Lappalainen
Susimessu
ISBN 978-952-234-016-0

Mirkka Lappalainen
Jumalan vihan ruoska
ISBN 978-952-234-140-2

Stanislaw Jerzy Lec
Siistimättömiä mietelmiä
ISBN 978-952-234-020-7

Antti Leikas
Melominen
ISBN 978-952-234-057-3

Hernán Rivera Letelier
Elokuvankertoja
ISBN 978-952-234-104-4

Ralf Långbacka
Tarttua kohtalon tuuliin
ISBN 978-952-234-014-6

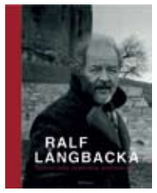

Ralf Långbacka
Taiteellista teatteria etsimässä
ISBN 978-952-234-083-2

Mikko Majander
Paasikivi, kekkonen ja avaruuskoira
ISBN 978-952-234-026-9

Anne Mattsson
Seela Sella Sellaisenaan: Näyttelijän elämäkerta
ISBN 978-952-234-049-8

Henrik Meinander
Kekkografia
ISBN 978-952-234-040-5

Aila Meriluoto
Tältä kohtaa
ISBN 978-952-234-031-3

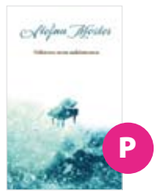

Stefan Moster
Nelikätisen soiton mahdottomuus
ISBN 978-952-234-047-4

Niinivaara – Smith
Medvedevin Venäjä
ISBN 978-952-234-055-9

Aulikki Oksanen
Kolmas sisar
ISBN 978-952-234-084-9

Aki Ollikainen
Nälkävuosi
ISBN 978-952-234-089-4

Sándor Zsigmond Papp
Mitättömät elämät
ISBN 978-952-234-129-7

Raimo Pesonen
Erityisosaajia
ISBN 978-952-234-008-5

Raimo Pesonen
Kuinka ei voi ajatella
ISBN 978-952-234-044-3

Raimo Pesonen
Automies
ISBN 978-952-234-119-8

Hannu Raittila
Marsalkka
ISBN 978-952-234-039-9

Ignacio Ramonet
Fidel Castro, elämäni
ISBN 978-952-234-087-0

Rantanen – Lindholm
Likaiset legendat
ISBN 978-952-234-072-6

Gregory David Roberts
Shantaram
ISBN 978-952-234-034-4

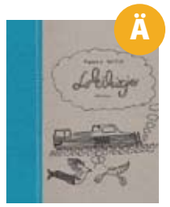

Pirkko Saisio
Lokikirja
ISBN 978-952-234-037-5

Pirkko Saisio
Kohtuuttomuus
ISBN 978-952-234-109-9

Oula Silvennoinen
Paperisydän – Gösta Serlachiuksen elämä
ISBN 978-952-234-143-3

Anja Snellman
Öisin olimme samanlaisia
ISBN 978-952-234-059-7

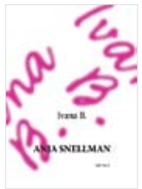

Anja Snellman
Ivana B.
ISBN 978-952-234-108-2

Juhani Suomi
Entä tähtein tällä puolen?
ISBN 978-952-234-085-6

Pekka Sutela
Ruplan maa
ISBN 978-952-234-144-0

Liisa Talvitie
Sokka
ISBN 978-952-234-033-7

Pekka Tarkka ja
Jukka-Pekka Saraste
Kapellimestari
ISBN 978-952-234-009-2

Ljudmila Ulitskaja
Naisten valheet
ISBN 978-952-234-038-2

Ljudmila Ulitskaja
Medeia ja hänen lapsensa
ISBN 978-952-234-095-5

David Foster Wallace
Hauskaa, mutta ei koskaan enää
ISBN 978-952-234-122-8

Taina West
Suomalainen sankaruus
ISBN 978-952-234-018-4

Matti Wiberg
Politiikan sanakirja _ Inhorealistin versio
ISBN 978-952-234-048-1

SILTALA

YHTEYSTIEDOT
Kustannusosakeyhtiö Siltala
Suvilahdenkatu 7
00500 Helsinki
tiedotus@siltalapublishing.fi

KUSTANTAJAT
Aleksi Siltala
aleksi@siltalapublishing.fi

Touko Siltala
touko@siltalapublishing.fi

TOIMITUSPÄÄLLIKKÖ
Sari Lindstén
puh. 0400 828 732
sari@siltalapublishing.fi

MYYNTI / MARKKINOINTI
Arto Forstén
puh. 050 4322 292
arto@siltalapublishing.fi

TIEDOTTAJA
Reetta Ravi
puh. 0400 328 300
reetta@siltalapublishing.fi